

— Κατὰ γράμμα, φίλε μου! Ἄλλως τε, νὰ τὸ ἡμερήσιον σημειωματάριον τὸ ὁποῖον μ' εἶχες ἐμπιστευθῆ! . . .

— Εἶναι τέλειον, φιλιτάτη μου . . . Καὶ εἶπέ μου, πῶς εἶν' ἡθεία σου;

— Πολὺ καλὰ.

— Καὶ ὁ ἐξάδελφος;

— Ὁ ἐξάδελφος! . . . Ποῖος ἐξάδελφος, φίλε μου; . . . Ἄ! ναί, ἀλήθεια, ἐννοεῖς τὸν υἱὸν τῆς θείας μου! . . . Οὔτε τὸν εἶδα διόλου. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι, κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου, εἶχε καταταχθῆ ἐθελοντῆς δι' ἓν ἔτος.

Ἐν Ἀθήναις, Ἀπρίλιος 1884.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Τῇ Κυρίᾳ Ζωῇ Ε. Βαλτατζῆ.

Τί ζητεῖς τὸ ὄνομά μου καὶ τοὺς στίχους μου, φιλιτάτη
ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χαρτίου;

Ἐχ' ἡ μνήμη σου ἀνάγκην, ἵνα μὲ διαφυλάττη,
ἐξωτερικοῦ σημείου;

Κάκιστα αὐτὰ τὰ φύλλα μὲ τὰς πλάκας ὁμοιάζουν
εἰς τὰ μνήματα τὰ κρῦα.

Γράμματα καλὰ ἐπάνω, τεθνεῶτας πλὴν σκεπάζουν
κάτω λήθη καὶ σκοτία.

Μὴ εἰς τοῦ λευκώματός σου, ὄχι φίλη, μὴ μὲ θάψης
τὸ κοινὸν νεκροταφεῖον.

Ἄν προστάζετ' ἡ καρδιά, ἐκεῖ θέλω νὰ μ' ἐγγράψης
διὰ διαρκῶν σημείων.

ὦ, μιμήσου με εἰς τοῦτο· τὴν εἰκόνα σου, Ζωή μου
φέρω πάντοτε ἐντός μου.

Ἐπαυσα νὰ σ' ἐνθυμῶμαι — ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοί μου
Σ' ἔχουν πάντοτε ἐμπρός μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΟΣΙΟΥ

(Ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ λευκώματος τῆς Κυρίας Καρ-
Ζωῆς Ε. Βαλτατζῆ).